

Noget Kærlighedsmøde var det ikke, han rejste til nu. Sammenkomsten i Aarhus var bragt i Stand, fordi Landet atter stod foran en Valgkamp, og det var Stensballes Hensigt at styrte Tyrstrup og anbringe Højskoleforstander Aleksandersen paa det ministerielle Højsæde. Men netop som Enslevs Profeti om Riget, Magten og Æren syntes sin Opfyldelse nær, var de gamle Tvistigheder indenfor Kirkefolket blusset op med ny Styrke overalt i Landet. Under Skin af Uenighed om konfessionelle Spørgsmaal laa man allerede i Haarene paa hinanden om Byttet.

For Johannes Gaardbo, der havde haabet paa at skulle se alle Jordens Folkeslag broderligt forenede under Korsmærket, havde de sidste Aar været en bitter Skuffelse. Disse Stridigheder havde som et Spejl vist ham et skræmmende Billede af hans eget Liv, og især havde Bekendtskabet med Stensballe aabnet hans Øjne for det uhyggelige i al Magtstrid om Menneskers Sjæle. Han havde nu besluttet sig til at opgive sit Rigsdagsmandat. Men desuden tænkte han for Alvor paa at nedlægge sit Embede og som Vandreprædikant gaa i sin Vækkers Fodspor. Han vilde nu lade det komme an paa Udfaldet af det forestaaende Møde, hvor han agtede at gøre op med Stensballe og de øvrige „Afladskræmmere og Naadeforhandlere“, som Mads Vestrup havde kaldt dem. —

Det blev en stille, solfyldt Dag, en af disse saa farverige Dage umiddelbart før Høst, da det er, som om Naturen hviler for at fryde sig over sit fuldbragte Værk. Paa Favsingholm kørte man Enghøet ind. Doktorfamiljen,